

Dagen van Zand

Chronisch lezer als ik ben, probeer ik te voorkomen dat mijn naasten mij bedelven onder lekkere geurtjes, sokken en andere nuttige dingen door steevast te verwijzen naar mijn boekenverlanglijstje bij de lokale boekwinkel, [Boek & Koek](#) in Maarn. Zij zijn aangesloten bij Libris. Ik maak het ze makkelijk, maar het is ook leuk te zien welk boek zij uitkiezen. Mijn middelste zoon Mark koos voor [Dagen van Zand](#) van [Aimée de Jongh](#). Hij had geen betere keuze kunnen maken.

Aimée voert de kijker mee naar 1937 als in het midden van de Verenigde Staten van Amerika het landschap - de [Dust Bowl](#) genoemd - wordt geteisterd door stofstormen. Door de ogen en lens van fotograaf John laat ze zien hoe onleefbaar het gebied is en wat er gebeurt met de mensen die er nog in slagen te blijven leven. Bladzijde na bladzijde verschijnen prachtige gedetailleerde tekeningen, tekst is nauwelijks nodig om het verhaal te vertellen. De innerlijke strijd van journalist John tussen het uitvoeren van de opdracht van de uitgever en het gevoel dat hij de mensen met wie hij contact legt verraadt wordt formidabel weergegeven. Ook slaagt ze erin tekeningen van de foto's van John te tekenen alsof het foto's zijn. Ongekend mooi. Of als ze een zandstorm tekent: je voelt het zand schuren tot in je bilnaad, je oren suizen mee en je

krijgt dorst zoals je dorst hebt als er dagen geen water beschikbaar is.